

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nic. Clenardi Epistolarvm Libri Dvo

Clénard, Nicolas

Antwerpen, 1566

Nicolavs Clenardvs Literato Viro D. Ioanni Vasaeo Amico Non Vvlgari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70781](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70781)

Valdè mihi doluit quòd proxima epistola angi visus es; quasi non essem fidei memor. Scripsi iam ad D. Fernandum, vt sine fraude tua fieret, si forsitan hoc bimestri non mitterem pecuniam. quòd si noller, me omnino proximo tabellario ante finem Iunij missurum; & id faciam, vbi sciuerò ex ipso, quòd eam mitti velit, Hispali an Madril. Faceres mihi rem gratam, si transmitteres exemplar obligationis & fideiussionis, quam nomine meo fecisti. Si forsitan D. Fernandus non sit Hispali, facito vt sciam quomodo hìc nobis agendum sit. Si putas nihil tibi decedere, etiam si ante Iulium non soluiam, miror cur ingemiscas: & omnino miror quomodo te irretiuersis meo nomine, cum orarem vt nomine l. ducatorum fide iuberet. Proinde facito vt obligationis siue fideiussionis exemplar quamprimum videā. Deinde vt hæ literæ, quas mitto, reddantur D. Fernando, si forsitan non esset Hispali. Vine, te quæso, securus, magno tuo bono dices me olim disunctum fuisse. Noli verò committere vt læsa gratia videaris ad nos cōfugere. Iam vltra medium pelagus emensus, quotidie diem refecas. Vbi exacto triennio Salmanticam veneris, amicum inuenies quouis loco paratum. Molimur hìc non parua: quæ si Deo fortunante procedant, eris & tu aliquo loco Salmanticæ. Iam finem facio, ne præter consuetudinem meam verbis loquar, quod re ipsa magis præstare velim. D. Marcus valet nobiscum *πᾶν ἡμῶν ἐνικῶς*, ad te scribit & ad Hammonium. Rogo diligenter de omnibus nobis per hunc agasone[m] rescribatis. Bene vale, mi Vasaë, & me mutuò dilige. Salmanticæ III. Cal. Maias.

NICOLAUS CLENARDVS LITERATO
VIRO D. IOANNI VASAE O AMI-
CO NON VVLGARI.

SALVE, mi Vasaë. Literæ tua mihi semper quidem fuerunt gratissimæ, nunquam tamen tam commode venit

venit tabellarius, quàm modò. Tertio die Nouembris
 vbi puerum missilem sciscitatum de literis tuis & ad-
 uentu agalonis, priusquam rediret, veniunt ad me duo
 Doctores Theologi ambo Cathedratici: nunciant no-
 mine totius senatus, mihi cõstitutum salarium quadra-
 ginta milium, id est, centum ducatorum, & aliquanto
 5 amplius in singulos annos, hac lege, vt iuuentutem Sal-
 manticensem formarem, tam in Græcis quàm Latinis
 pro meo arbitratu, duas mihi sumerem horas, legerem
 10 quicquid liberet, tantum vt id illis condonarem ne dis-
 cederem, id enim iam sparsum erat inter discipulos.
 Audi iam quantum ambierim. Priusquam res ageretur
 in senatu, multis conuiciis vix tandem id obtinere po-
 15 tuerunt à me quidam amici, vt non reiicerem quod vl-
 trò me dormiente molirentur, timentes ne scilicet tur-
 piter oblatum honorem defugerem. Itaque id modo
 vni respondi, facerem quicquid vellent, tantum mei ra-
 tionem haberēt. Breuiter suscepi prouinciam, hodieq;
 in possessionem, vt vocant, positus sum, auspicaturus
 20 hoc munus perendie, si Deus permiserit. Constanter in
 senatu clamabatur, vt linguarum cathedram vacantem
 pronunciarent, capereturque de literis Clenardi expe-
 rientia. nec quicquam obstitit quominus fieret, quàm
 mea vnus voluntas: quod dicerem. cuidam inter illos
 25 primario, deesse libros tã Hebræos quàm Arabicos, qui-
 bus omnino opus esset in hanc moderandam cathedrã:
 sed interim inquam per ocium, si videbitur, dabimus
 operam vt aduehantur exemplaria. Multæ sunt causæ,
 mi Vasaë, cur ita rem istam temperauerim: potissima
 30 tamen omnium, quòd mea hæc est cathedra vbi velim:
 & priusquam tam penitus insideam inter Hispanos, alia
 quoque prius exploranda sunt, de quibus longius esset
 narrare. Vnum hoc scito me id captasse, ex quo docere
 coepi, vt honesto pratextu prius Græcas literas propa-
 35 garem quàm Arabicas. Habito in honestissima familia
 gratus omnibus. Orarunt me, vt filium ducis Albani
 suscipere honesto salario, nec tamen aliquo cum puero

100 dur.
 salarium.

prodirem, tantum domi titulo præceptoris gauderem, strenuè hætenus renui: quid futurum denique sit, ignoro. Venit ad me quidam nomine Episcopi Corienfis, qui agit in Aula, sed stultescere desij, post illam primam compedè. Quo magis te sedulo adhortor, ne quis te mortaliū pelliciat, seruesq; te liberū, donec vitam meam hic degustaueris, nihil tibi deerit, aut mihi deerit. Spero nunquā poenitebit profectiois Hispanicæ. Mordicus teneo, quod ex me sapius audire soles: Venissem nunquam, si hæc præscissem, at venisse gaudeo. Antequam vertetur hic annus, expecto & alios nostrates. Nam Ioachimus Polites Zelandus ille qui in domo Rutgeri agebat, nuper datis ad me literis, scribit Ioannem Tartesium, illum quem tantopere laudauī in Meditationibus meis, apud quem Sturmius docebat Parisiis, vnà cum plerisque aliis Professoribus. scribit, inquam, hic Ioachimus è Burdegallia, eò venisse Tartesium comitatum viginti Professoribus, Græcis, Latinis, Hebræis: è quorum numero est hic Ioachimus. vocatus est enim illuc Tartesius, vt Aca- demiam instauret iam olim collapsam. Scripsit & è Louanio quidā discipulus ad me, quem expecto venturū, vbi me rescuerint firmiorem & stabiliorem Salmanticensibus factum. Nam Rutgerus noster putabat me abiisse in Italiam, alij ad superos. Vis tibi dicam breuiter quod sentio? res hic spero tota innouabitur, nec defunt permulti, qui mea consilia probant. Vtinam te cum Hammonio iam socios habeam; instat enim graue bellum aduersus Barbaros, quos aut si penitus inuisos reddamus, aut saltem leuioris auctoritatis, velim vos quoque huius victoriæ participes, & socios potius quàm comites. Intelligo ex literis Hammonij te nihil aliud quàm de patria cogitare. Oro te Vafæ per amicitia nostram, ne saltem prouinciis disiungamur; si nolis ad nos venire Salmanticam, saltem Hispaniam ne deseras. Nimisquam cupio vnà vobiscum aut inuisere patriam, aut splèdidè & cū honore

πρόβα χάριεν φράσαι τοὺς ἰσθα-
 ρους.

vous. Quod ad illum attinet, in cuius gratiam noluerim
esse candidatus, non rectè sentis: neque enim est τῶν περὶ
ριτελιμηκότων, sed optimo natus genere: Et vt minimè
esset, tamen literarum gloria quouis illum honore di-
gnum facit. Verùm quod minimè putaram, ὁ τυφλὸς ἐ-
κείνῳ ὡπερ ἔσῃτι παρακολουθεῖσι, ταύτης τῆς κατέδρασε ἔτυχε.

Dominus autem Commendatarius lite rem perseque-
tur, & mira quædam imminet tragœdia: futuram vi-
deo magnam studiorum commutationem, in quam

me Deus ὡσπερ τίνα κηρὶ φαῖτον οἶμαι ἔταξεν. Oro vt res ver-
tat feliciter. Hactenus grati fuimus, gratiores spero
propediem futuri, vbi aliquot ex istis monstris cōfesece-
rimus. De Magistro Adriano statuetur vbi coram ad-
fueris, nam feriæ meæ Demostheni sacratæ fuerunt.

Iam verò quam prouinciam sustineam, non ignoras,
ἀποδοῦ καὶ ἀκύρωσι ὁ πρὸς ταῦτα τὰ θηρία πόλεμοι.
Pròinde necesse erit me præsentì seruire fabulæ, donec
lætam viderimus comœdiam, nam nunc quauis tra-
gœdia crudeliora sunt omnia & turbulentiora.

De nuptiis sororis, & tanta apud nos rerum copia, est sanè
quod gaudeam. tu crebrò literas accipis à tuis: ego
iam toto biennio vix binas à parentibus aut Rutgero,
expecto tamè quotidie respòsum à Rutgero. Resendius
hactenus nihil ad me. Quod de rebus Cæsaris nos cer-
tiores facis, omnino te decet, cùm iam & aulicus & ho-

mo sis. nos posthac ex hac umbratili & otiosa vita bella
gesta tibi significabimus, & victorias credo. nã ex mul-
tis annis carmen illud in Cicerone legi: Αἰεὶ ἀριστεύειν καὶ
ὑπεύροχον ἔμμεναι ἄλλων. Hactenus certè cōtigit Louanij, &

quãdiu essem Parisius. Hic quoq; bene spero Deum mihi
ppiciũ futurũ, & dextrè nos acturos q̄ incepimus, tantũ
òra ne quid nos tráuersos agat, quod non sit in rē stu-
diosorũ, ὅτι ἀπορήσονται τῶν φηνοούντων, bonus est enim hic
puentus istiusmodi miserorũ, ἀλλὰ τί ἂν πάθοις. Δεῖ ἐμμεῖ-

35 νειν τῆς ἀριστομένους, καὶ ἀποθανεῖν μάλλον ἢ ἰσασιδα φαίνεσθαι. τινὰ μὲν, ἢ
Bene vale, & marmora ista quæ aduecta sunt diligenter
curato. Salmantica, partim v. partim v i. Nouembris.

ῥιψοσπίς ἢ κινιδίος, qui ab isto sulto fugit. I MAR-

MARCUS noster nondum rediit, nec scio quid suspicari debeam. Iam duas hebdomadas cessat *ἕως τῆς ἀποδομίας*. Vereor ne aula nos tali amico priuare conetur. Oremus Deum ut saltem valetudinem donet prosperam viro mea quidem sententia digno, qui regnis multis præsideat.

NICOLAUS CLENARDUS IOANNI
VASAEO. S. P. D.

SCIS, mihi charissime Vasaë, multas eodem tempore scribendas esse literas, scis hominē tot linguarum farragini deditum, non multum valere ab eloquentia: & tamen iniquus rerum æstimator, non videris excusationem meam accepturus, nisi tam prolixis nugis te obruam, ut cum cæteris istic verbosæ loquacitatis notam meritò mihi tribuas. Ignoscendum est tamen peruerso isti iudicio, quando te ais ab hesternâ computatione prætextum petere, quo breuitatis tuæ culpam attenues dicam an exaggeres? Itane tandem homo tot commoditatibus diues ac beatus, quas tanta insolentia mihi modò narraſti, temporis angustiam causaberis? cùm præsertim ad eum scribendum erat, quem omnium mortalium soles appellare charissimum: Ego qui conuiuuiis non distineor, nec purpuratis aulais, nec lectis eburneis infideo, sed intra angustos parietes sedentariam vitam exigo, adeò ut quandoque cum Masinissa contendam, ego, inquam, quem tu tam petulanter nunc accepisti, innumeris pressus, ut putas, incommodis, tamen plaustra literarum Salmanticam ducenda cōficio, cùm interim suavis noster Vasaëus altissimo pastus ocio, & opiparis occupatus conuiuuiis, ocium sibi negat fuisse prolixioris epistolæ. Vtere fortuna tua, & quando iam regnare cœpisti, & excellentiæ titulo salutari, excelle omnium regum instituta, ut quicquid tibi visum fuerit, protinus iustum esse decernas. Scilicet hebdomada solida, qua istic hæsit tabellarius, nullus Clenardo tuo